

[Samuel sen.]

steriet skal være bemyndiget til at anvende i det følgende Finansaar, hvad der maatte være sparet i det foregaaende. Lagtinget har ønsket en saadan Ændring indført i Fiskerilaansloven. Jeg har nu faaet at vide, at den højtærede Minister er enig med Lagtinget i Ønsket om at ordne Forholdet, men at det skal ske ved en Anmærkning paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven. Jeg tillader mig at anmode den højtærede Minister om at fremsætte en Udtalelse herom. Personlig mener jeg, at naar Ministeriet blot faar denne Bemyndigelse, er det for os deroppe ligegyldigt, om det sker paa Fiskerilaansloven, paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven. Det vigtigste er, at Ministeriet faar Bemyndigelsen, saaledes at Beløbene kan komme til Anvendelse i Overensstemmelse med, hvad der oprindeligt var Hensigten.

Hendriksen: Lovforslaget har Relation til § 2, 5te Stykke, i den nu bestaaende Lov af 1. Juni 1929 om Fiskerilaan for Færøerne. Den Bestemmelse, der den Gang blev gennemført, og som gik ud paa, at Ministeriet kunde udbetale Laanene i Rater, blev fra alle Sider hilst med Tilfredshed. Loven siger herom, at Laanene kan udbetales i Rater, og at der ved Rateudbetaling skal stilles efter Ministeren for Søfart og Fiskeris Skøn betryggende Sikkerhed. Af Bemærkninger til det nu foreliggende Lovforslag fremgaar, at Ministeriet som Sikkerhed ved Rateudbetaling kræver Bankgaranti. Lovforslaget som saadan kan jeg ganske tiltræde. Jeg finder, det er et godt Forslag, og jeg er enig i Bestemmelsen om Stempelfrihed. Men Spørgsmaalet om Bankgaranti giver mig Anledning til at fremsætte nogle Bemærkninger.

Jeg skal først tillade mig at fortælle en Historie — ja, det er en Historie, der i allerhøjeste Grad har Tilknytning til det foreliggende Lovforslag, ellers turde jeg heller ikke fortælle den. I saa høj Grad har denne Tildragelse Tilknytning til Lovforslaget, at jeg er tilbøjelig til at tro, at det er den, det skyldes, at Lovforslaget er blevet fremsat. En Gang i Slutningen af Oktober Maaned i Fjor, fik jeg paa mit Kontor Besøg af en af Provinsens allermest kendte, dygtige og solide Træskibsbyggere. Han havde sluttet en Kontrakt med en færøsk Fiskeskipper om Bygning af en Fiskekutter, denne Fiskeskipper havde faaet Tilsagn om Statslaan, og dette Statslaan skulde nu udbetales, i hvert Fald skulde Hovedraten paa 35 000 Kr. udbetales. Men nu kom Træskibsbygge-

ren op til mig og klagede sin Nød, for Sagen var den, at han havde faaet en Skrivelse fra Ministeriet, i hvilken det meddeltes, at

„naar man modtager Gælds brevet tilbage i underskrevet Stand tilligemed behørig Transport til Dem paa Beløbet 35 000 Kr., vil dette blive Dem foranlediget anvist, naar det godtgøres overfor Fiskeridirektoratet, at Garnering og Dæk er lagt, at Skibet under Bygningen er forsikret mod Brandskade m. v., og at der foreligger en Garantierklæring fra en Bank gaaende ud paa, at Banken garanterer Ministeriet for Søfart og Fiskeri for Tilbagebetaling af de forskudsvis udbetalte Beløb i Tilfælde af, at Fiskeskipperen maatte have Krav paa saadan Tilbagebetaling som Følge af, at Kontrakten ikke opfyldes fra Deres Side.“

Nu kunde Træskibsbyggeren opfylde alle de Betingelser, der blev stillet, med Undtagelse af en enkelt: Bankgarantien. Han skulde stille Bankgaranti for 35 000 Kr. for at faa de 35 000 Kr., han kunde ikke stille Bankgaranti, fordi Banken forlangte de 35 000 Kr. deponeret for at stille Garanti, og han kunde ikke bygge Skibet færdigt, medmindre han fik de 35 000 Kr. Han var altsaa kommet ind i en Blindgade, og nu mødte han hos mig, som han kendte fra gammel Tid, og som tidligere havde gjort Forretninger med ham, og bad mig om et Raad. Og da jeg nu kendte denne Maad som en i alle Henseender solid og paalidelig Mand, og jeg gerne vilde hjælpe ham, sagde jeg til ham, at han skulde gaa over til Fiskeridirektøren, hilse ham fra mig og sige, at jeg var villig til at lade mit Firma stille den fornødne Garanti, men hvis mit Firma ikke blev accepteret som god Garant, var jeg ogsaa villig til at lade min Bank stille Bankgaranti, men, tilføjede jeg: De maa være klar over, at det for en Bank er en Forretning at stille Garanti, det er en af Bankens almindelige, ordinære Forretninger, og Banken kræver en Provision for at gøre det, saa det vil være bedre, hvis De kan undgaa det og kan faa Ministeriet til at acceptere mit Firmas Garanti. Han kom tilbage og meddelte mig, at man ikke kunde acceptere mit Firmas Garanti, man forlangte en Bankgaranti; det var ligegyldigt hvilken Bank, men det skulde være en Bankgaranti. Saa blev altsaa denne Bankgaranti stillet, og den kostede i Provision 175 Kr. for to Gange tre Maaneder; disse Penge refunderede Manden mig naturligvis. Nu er jeg ganske klar over, at det ikke fra Ministeriets Side har været tilsigtet at ytre nogen Mistillid eller nogen Mistvivl overfor mit Firma med